

Visok jubilej Sindikalnega pihalnega orkestra
Titovih zavodov Litostroj

Za 30 let - kovinarski capriccio

Verjetno ni med nami Šiškarja, ki ne pozna litostrojskih godbenikov, saj med nami delujejo že polnih 30 let. Bolj znani so nam starejši člani te godbe, ki jih srečujemo na naših ulicah že vrsto let, saj živijo skupaj z nami. Pred leti so bili ravno taki mladeniči kot jih sedaj v tako velikem številu vidimo igrati skupaj z njimi. Tudi mladi godbeniki so dokazali, da ima tudi godba na pihala svojo privlačnost, saj njihov program obsega od obveznih koračnic, borbenih napevov in narodnih pesmi do simfonij in sodobnih sklad.

Priznana vsestranska aktivnost tega pihalnega orkestra, ki ga je 27 let vodil dirigent Leander Pegan in zadnja tri leta Blagoje Ilič, se kaže v njegovih javnih nastopih, ki jih ima več kot šestdeset na leto, tako na različnih tekmovanjih, revijah, manifestacijah v naši občini, mestu Ljubljani, republiko, pa tudi izven meja naše domovine. Za svoje delo in dosežene rezultate so litostrojski godbeniki prejeli vrsto priznanj, diplom in plaket, med katerimi jim je najdražja tista, ki so jo prejeli ob proslavi 15. obletnice bitke na Sutjeski za osvojen prvo mesto med amaterskimi pihalnimi orkestri, kjer jih je poslušal tudi maršal Tito.

Delavci Litostroja so svojemu orkestru vedno stali ob strani, saj jih imajo za nepogrešljivo sestavino svojega proizvodnega procesa in je ta orkester za njih postal organska sestavina njih samih. Za vse delavce Litostroja je bistveno, da ustvarjajo in uresničujejo takšne kulturne programe, če govorimo o njihovi kulturni politiki izven same proizvodnje, ki zadovoljuje njihove interese in potrebe.

Predsednik IO litostrojske godbe Ivan Sabol nam je o tem visokem jubileju med drugim povedal: »Trideseta obletnica ustanovitve našega orkestra sovpada s tridesetletnico uveljavljanja delavskega samoupravljanja v delovni organizaciji Titovih zavodov Litostroj kot temeljne prvine razvoja socialistične samoupravne demokracije. Ustanovljen je bil na pobudo takratnega Krajevnega sveta sindikatov mesta Ljubljane, sestavljali pa so ga učenci kovinarske šole Litostroj. Z vztrajnim in ustvarjalnim delom se je iz leta v leto razvijal v homogen kolektiv amaterskih ustvarjalcev — entuziastov, polnih ljubezni do tovrstnega kulturnega udejstvovanja. Z marljivostjo in vajami ter delom dirigenta pa so tako napredovali, da so imeli ob praznovanju 1. maja leta 1950 svoj prvi nastop.

Na podlagi uresničevanja razvojnih ciljev orkestra in ob sedanjih spoznanjih odpiramo pogled v naprej, v novo srednjeročno obdobje razvoja orkestra z novimi instrumenti in novimi skladbami. Menim, da moramo na področju kulturne ustvarjalnosti dograjevati še mnoga nedorečena vprašanja, zato jo je tudi

težko planirati, toda delavci Litostroja bomo začrtali svoje cilje. Litostrojčani sprejemamo kulturne dosežke pihalnega orkestra kot sestavino svojega dela in življenja, zato tudi nenehno dograjujemo vsebino.

Veliki prijatelj litostrojske godbe, dirigent ljubljanskega vojaškega orkestra in znan skladatelj Ladislav Leško je napisal pred leti za litostrojce preljubljeno skladbo »Litostrojska« brez katere ne mine nobena njihova prireditev. Posebej za 30. obletnico ustanovitve te godbe pa je napisal »Kovinarski capriccio«, ki je bil prvič izveden na svečani proslavi našega jubilaranta.

Sindikalni pihalni orkester TZ Litostroj je med ostalimi visokimi priznanji prejel leta 1978 plaketo Skupščine občine Ljubljana-Šiška za področje kulture, za svoj jubilej pa so prejeli najvišje priznanje sindikata Litostroj — zlato plaketo.

Tudi naše uredništvo se pridružuje številnim čestitkam!

Mario L. Vilhar

DELOVANJE KULTURNOUMETNIŠKEGA DRUŠTVA SMLEDNIK

(It) Društvo je bilo ustanovljeno pred dobrim letom, predvsem na pobudo mladine. Že v mladinski organizaciji je bila komisija za kulturo najbolj aktivna. Da pa bi dvignili kvaliteto in razširili krog dejavnosti ter povabili nove sodelavce, so pač ustanovili društvo. V njem delujejo tri sekcije: likovna, literarna in dramska. Vanje se vključujejo predvsem mladi, zato si bo treba prizadevati, da bi v delo vključili tudi starejše in predvsem najmlajše, zlasti tiste, ki končujejo osnovno šolo.

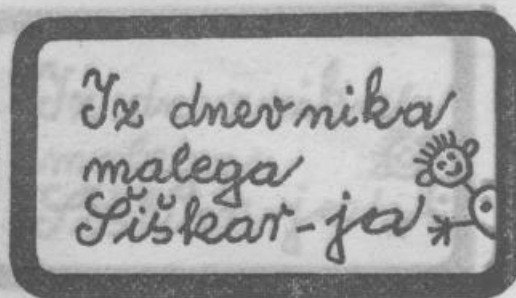
Likovniki so pripravili dve skupinski razstavi. Dramska pripravlja proslave in recitale, največje delo pa je veseloigra s petjem »Podlaga zakonske sreče«, ki je po dolgih letih zopet do zadnjega kotička napolnila dvorano doma kulture. Literati so povezani v skupino okrog svojega glasila ZAREK, pripravili so uspešen recital izbora svojih pesmi in proze. Z njim so nastopili na osrednji občinski proslavi ob kulturnem prazniku Slovenije v Leku, skupaj z gosti iz Kavadarcev, v Unionu, Tacnu in Smledniku. Vsestransko so se vključili tudi v občinsko prireditev Naša beseda 80.

UMETNOST MAKONDE V GORIČANAH

(mlv) Da bi spoznali kulturo nevrščenih držav pri nas doma, nam Slovenski etnografski muzej iz Ljubljane že vrsto let prireja v muzeju Goričane svojevrstne razstave, katerih krog obiskovalcev se vedno bolj širi.

Tokrat nam muzej v Goričanah predstavlja dela sodobne umetnosti ljudstva Makonde iz Tanzanije. Ta je v zadnjih letih razvila svoj nov svojstven stil poln skrivnostne simbolike, ki ima svoje močne korenine v tradicionalni umetnosti tega ljudstva in je zras-

Četetek

Ker sem že bil na morju, moram preostanek počitnic uživati doma, kar pomeni, da se moram blazno dolgočasiti. Nekoliko se motam mam pod nogami, malce nagajam ateju, nato pa dobim jurja za sladoleđ in sem nagnan ven.

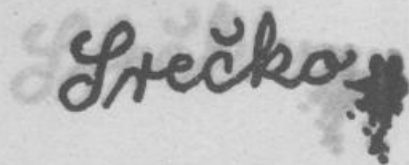
Tako se je zadnjič zgodilo, da sem poleg jurja in »marš ven« prejel tudi nasvet, naj se grem igrati v Tivoli, ki je bojda raj za otroke in nasploh prijeten kotiček.

In sem šel. Zabava se začne že koj na začetku, ko te skuša povoziti vsak kolesar, ki ima vsaj malo volje za to, za prijeten dodatek so pa tu še mopedisti in tu in tam kar cel avto, tako da je skakanja in tekanja sem in tja po cesti prek in prek dovolj.

Ko sem se naveličal zezati se s kolesarji, sem zavil na igrišče, da bi se malce poguncal. Najprej sem pri malem vodnjaku skoraj utonil v lužah, ki se nabirajo okoli njega, nato pa so me pretepli veliki mulci, ki so se v cvetu lastne pubertete mučili na gugalnici in so se gugalnice mučile z njimi, pa sem jim to o puberteti glasno naznanil. Zato sem jih nato raje le gledal, pri čemer nisem bil sam in nas je bilo kar precej otrok, ki smo morali čakati, da se bo pobalinska gospoda naguncala.

Nato sem se malce žogal, dokler nisem v visoki travi žoge izgubil, kajti tamkaj niso kosili menda že od pamtiveka. Naj kar vzame žogo tisti, ki bo prišel kositi in naj mu bo v majhno spodbudo, da bi prišel večkrat v Tivoli, kajti je tako zaraščen, da bi se še Sandokan dobro počutil v njem, pa je znan kot jako izbirčen.

Ker se guncati nisem smel, ker sem žogo izgubil in ker je svinjarije in betona tudi pri našem bloku dovolj, sem odšel raje domov. Ko sem ateju povedal, da sem bil v Tivoliju, je prikimal, da je to dobro, kajti Tivoli so pljuča Ljubljane. Morda je bilo tako takrat, ko je bil on majhen, zdaj, ko sem majhen jaz, je Tivoli prej črevo Ljubljane...

la na pogorišču stare umetnosti. V Tanzaniji je ta umetnost množična, saj danes pri njih deluje na stotine rezbarjev v lesu, med katerimi so se nekateri posamezniki uveljavili s svojimi vrhunskimi deli in postali priznani kiparji doma in v vsej vzhodni Afriki.

Na pričujoči razstavi sodeluje kar 50 kiparjev Makonde z reprezentančnim izborom najboljših del svoje umetnosti, med katerimi deli so tudi dela, ki spadajo v sam vrh zakladnice svetovne umetnosti.